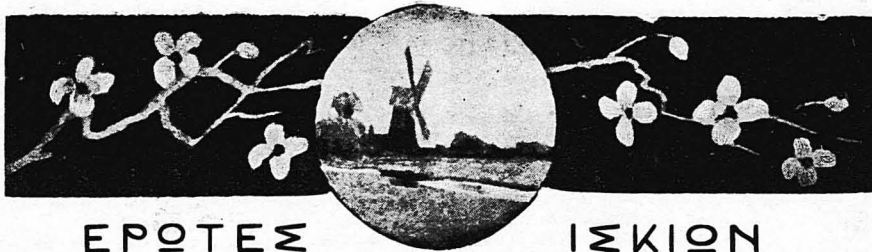

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο και τέλος).

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ'Κ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

τα : «Ναι, αυτό το γράμμα δε θα φτάσει ποτές έχει που στέλνεται, γιατί αν ήταν να φτάσει δε θάν γράφατε. Κάνε αυτή τη θυσία, γιατί έχει μια διαίσθηση, όχι συνειδητή, πώς το πλάσμα έπαιτο που ανακάθεται δίπλα της και μετρούνει τα λόγια του και τα νοήματά του, έλαψε να είνε

ΕΡΩΤΕΣ

ΙΣΚΙΟΝ

Σήμερα, μάλιστα, καθώς άνωγα την τριπόρτα, έσκιμα να δω, και τότες αυτός μου χαμογέλασε και με χαρέτησε πάλι.

Μια τριπούλα πέρασε από τη ράχη της Γιωσεμής, κατέβηκε στ' άδινατα μπράτσα της κι έφερε ένα γλυκό μούδισσισμα σ' έλο της τού κοριμ. «Έτσι λοιπόν, τίνε χαρέτησε πάλι και μάλιστα χαμογέλασε!» 'Από τα μάτια της Γιωσεμής περνούνε σύννεφα, λαχτάρες, άηρηγίες... Κι' ως τόσο, δέ' αυτά είνε ήθονικά σά φιλά που τά όνειρεύεται ή πρώτη άγάπη ν' άγγιζούν τα κλαμένα της βλέφαρα, γεμάτα ύποψου...

Τά μάγουλά της βγάσουν φλόγες και ή γλέβα του λιμουό της χτυπά, λές και θα σπάση.

Θά ήθελε μ' έναν κάποιο τρόπο να πληροφορήση το γείτονά της για την ύπαρξη της... Νά τον κινήη να χαπαλάηη πώς έχει, δίπλα του, μόλις δυό βήματα. Θεέ μου, είνε μια ψυχή ζεστή, τόσο ζεστή, όσο και ή ψυχή του βιολιού του, που σόπασε άξαφνα έδω και τρεις μέρες. Βέβαια! ήταν ένας τρόπος. Πώς δέν το σκέφτηκε; Νά! Θά μπορούσε προχτές τού βράδι να κατέβη απ' τού κρεβάτι —κι' άς λήη ο γιατρός,— να πάη στο παράθυρό της και να στείλη τόν ίσκιο της δίπλα στο δικό του... να κινήη πώς σάζει τα μαλλά της με τα δυό της χέρια... πώς σπρώχνει τις κοτσίδες της και πώς τυλίγει άργά-άργά γύρω απ' τού κεφάλι της. Θάν τήν έβλεπε, δε γίνεται. Μά δέν τής ήρθε στο νού. Ναι! θα ήθελε ακόμα νάν του πη, μ' έναν κάποιο τρόπο, πώς κάτι ήξερε από τη ζωή του, που ένα κομμάτι της τόδλεσε να περνά κάθε βράδι μες από τού φωτεινό τελλάρο στον τοίχο... ήξερε πώς είνε τα μαλλά του, ή κομποστακά του, τού χαμογέλιό του ακόμα και ή ματιά του!... και πώς τώρα είνε τρεις βραδιές που έπεσε ένας μεγάλος ίσκιος και τ' άράνισε όλα... Ναι, θα ήθελε, μιά πώς;

Σέ μια στιγμή κάνει να μιλήση και μετρούνεται πάλι, μ' ως τόσο άκούγονται δυό-τρία λόγια :

— Νάν του γράφαμε... και κρούς ίδρωδς τήν περιχύνει, Νοιώζει πώς κάτι έφυγε από πάνω της και στο κρεβάτι δε μένει τώρα παρά ένα σκελετωμένο κομμάτι που δέν μπορεί να σωλήρη.

Η μητέρα τινάχτηκε. «Ω, Θεέ μου! τί είνε ποίτο που άκούει; «Νάν του γράφομε!» 'Αλήθεια;! Τολμά ή Γιωσεμή και λέει μια τέτοια κονβέντα στη βασιανισμένη της μητέρα; Και τί μπορεί να γράφη, τί έχει να γράφη ή κόρη της σ' έναν άγνωστο νέο που έτυχε να κάθεται δίπλα τους, κι' έπαιξε κάνα-δυό φορές βιολι; «Άξαφνα τα λόγια τού γιατρού περνούσ' από δίπλα μαχαίρα απ' τήν καρδιά της : «Άφηστε τήν να κινήη ό,τι θέλει...» Γυρίζει και τήν κινιπάζει. «Ω, τί μάτια είν' αυτά!... μεγάλα, μαύρα, πέλαιος! Νοιώθει τά γόνάτα της να λυγίζουν» κάτι τί τού άκαθόριστο μιά τρομερό τής κοκκίζει τή μητρική της αυστηρότητα. Και τότε με μιά προστάθεια, που κάνει τή φωνή της να βγαίνη ήσυχη και φραση, λέει :

— Νάν του γράφομε γιατί να μην του γράφομε!

Και ό δυό αυτές δίμοιες φράσεις έπεσαν μέσα στη λυγιστική άγωνία τών δυό γυναικών σάν δυό κοφτερά πελέια.

Η μητέρα σηκώνεται, πρόθυμη τάχα βάζει τή λάμπα στο τραπέζι, κοντά στο κρεβάτι φέρνει τού βαρύ κροιστάλινο καλαμάρι. Ψάχνει μες στο συρτάρι, κρύβεται, θασρεί, έχει μέσα! Πόση ώρα κάνει, Θεέ μου, να βρη μιά κόλλα χαρτί!... 'Υστερα κάθεται, άνοίγει τού καλαμάρι, βουτά... —'Εγώ θα σου πώ! λέει άξαφνα ή Γιωσεμή και σηκώνεται με μιά δίνιαση! Κύριε έλέησον! Θασρείς πώς τόσο καιρό τούς κορπίδενε δίλους! Νάτηνε!... είνε καλά! Τά μάτια της έχουνε κάτι γυαλάδες σάν τού μενεξεδένιου φρόγγου που τότε παίρνει τότε-τότε τού φως της λάμπας.

Συλλογέται λίγο κι' άρχίζει :

—'Εξόταμε κύριε... 'Η μάνα κάνει να γράφη, μιά ή Γιωσεμή τίνε σιαμαπά.

—'Οχι, στάσου!... 'Αγαπημένε μου... είνε τώρα δυό βραδιές... τρεις... βέβαια τρεις μέρες είνε που ή ψυχή μου θέλει να γνωριση... «γνωρίστη», λέει κι' ή μητέρα της καθώς γράφει συλλογιέ-

τα : «Ναι, αυτό το γράμμα δε θα φτάσει ποτές έχει που στέλνεται, γιατί αν ήταν να φτάσει δε θάν γράφατε. Κάνε αυτή τη θυσία, γιατί έχει μια διαίσθηση, όχι συνειδητή, πώς το πλάσμα έπαιτο που ανακάθεται δίπλα της και μετρούνει τα λόγια του και τα νοήματά του, έλαψε να είνε

...ακούουσα, έπανελάβε ή μητέρα που έγραφε, χωρίς να καλοβλέηη τά άλλόλοτα εκείνα γράμματα που ανέβαιναν και κατέβαιναν... — τή μουσική σκάλα τού βιολιού, που μ' έφερε ίσα στον ούρανό... — «κούρανο», έκαψε ή μητέρα, και ή πέννα της όσο να φτάση από τού καλομάρι στο χαρτί, έγραψε στον άέρα μια ασταρομένη γραμμή, σηματοδόντας μ' ένα τυχτό, φασματωμένο κομπο τή γυαλιστερή του άπαράδα. «Ω! πώς θα ήθελε νάν τα πετάξη όλα από μπροστά της και νάν τήν άφήσουν να πέση στο τραπέζι να κλάρη, να κλάρη, ίσως και τή σαλαχιστή!...

—'Αυτός που είνε ψηλά στον ούρανό, με παίρνει στην άγκυλιά του και τού καρδιά με πάει...»

Μικρή παύση.

— «'Οχι...» ξαναλέει, «ναι... πρέπει να με καταλάβετε : κάθε βράδι ήξαφνα τότε θα σβήτευαι! Έβγαίνετε στο παράθυρο... τού φως σας έστελνε στον άντικρινό σας τοίχο έναν ίσκιο... ήσαστε σεις...»

Η μητέρα κρύβει τού μέτωπό της με τού άριστερό χέρι και μουμουρίζει ζάνοντας πώς γράφει :

— «ήσαστε σεις.»

— «Θά γίνω γρήγορα καλά... τώρα που θά μνηό Μάης...»

Μικρή παύση.

— «στην έξοχή... κόκκινα, γαλάζι' άνθάκια... για σάς...»

— «για σάς...» κάνει ή μητέρα.

Μεγάλη παύση.

Η μητέρα περιμένει, κατεβάζει τού χέρι από τού μέτωπό της, γυρίζει, πεταει τήν πέννα... Θεέ και Κύριε! Η Γιωσεμή είνε άνάσκελα, με τά μάτια βασιλεμένα, τού στόμα μισανοιχτό. Χαμογέλα άίννηση με τά διάφανα χερφάκια άφηνμένα στη χνουδοτή ζουβέρεα. Ο θαλασσις φρόγγος της γυαλοκοπάει στα μαλλά της.

Έξω ή νύχτα είνε θεοσκοτεινή, ο ούρανός χαμηλός, τά αστρία όλα άμπαρομένα.

Άξαφνα μιά ασταροχική φωνή άνοίγει δρόμο στη βουρκομένη σγαλιά και χτυπά τις κλεισιμένες πόρτες. Παράθυρα άνοιχτηκαν και κάποιος άκούστηκε να φωνά : «Τί είνε; Δυό-τρεις άνθρωποι σπύθησαν όσω από τού σπίτι απ' όπου βγήκε ή θρηνηρή φωνή.

— Κάποιος θα πέθανε, είνε ένας.

— 'Ε, άγάδα του κι' άγάδα μας, φιλοσόφησε άλλος. Ψευτικός κόσμος. Δέ βαριέσαι!

Και τράβήξαν κατά κάλιο μες στο τυχτό σωματάδι.

Μόνον στον άντικρινό τοίχο άτρεμούσε ένα μεγάλο φωτεινό τετράγωνο σάν ολόχρονη πύλη στο άνεξερευνητό άπειρο, λές και πρόομενε να πάρη τή λευτερομένη πιά ψυχή της παιδιούλας και να τήν περσίη από τή γη ίσα στον ούρανό.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—'Ο έρωτας μιιάζει με τις γυναίκες. Είνε ή γλήφαρος ή σνοκοφάντης.

— Δέν είνε βέβαιον τότε εικάσεται ή γυναίκα : όταν βέλπει έναν ούρανό άντρα ή μιά άλλη γυναίκα άσχημη.

—'Η γυναίκα γελεί άμα μπορεί, και κλαίει άμα θέλει.

— Δυό ήδη δακρύων τρέχουν από τή μάτια της γυναίκας : της θλίμεως και τής άπάτης. Τά πρώτα είνε άπλές σταγόνες, τά δεύτερα ούλασση θύλασση.

—'Η γυναίκα, για να μη μπορεί ν' αγαπά, πρέπει να πάσχη πολύ.

—'Η καλή γυναίκα, λέγει ο 'Αγ. Γερώνιμος, είνε ένα μυθικό πουλί.

Νά πάη στο παράθυρό της και να στείλη τόν ίσκιο της πλάι στον δικό του...